

БОЙКО

*

Три вечери поредомъ обикаля
Край Недините пусти двори Бойко,
Три вечери въртя го тъменъ шеметъ,
И дълги дни подиръ това мъгла
И предъ очи и на сърце му тегна.
Измамата живота му вгорчи.
«Не бери грижа, чедо, преди време —
Раздумваше го майка му — самъ знаешъ:
Измама що е хранило, нима
Зарадъ сърце такова някой тъжи!»

И прави думи. Не веднѣжъ и самъ
Си ги е шепналъ на сърцето Бойко.
А все пакъ нещо свива туй сърце.
И палавите признощни звездици,
Що всяка вечеръ го така безгриженъ
На одъра заварваха — сега
Заваряха го, ненадвигъ отъ сънъ,
Като обжегнатъ тамо да се мята.
А сякаше напукъ, изъ село нейде
Извиваше съ цафарата си медна
Унесено нехайникъ някой младъ;
Подкършената изподтихомъ песень
Ехтеше съ пуста жалба зарадъ младостъ
И чезнеше за дваждъ по-пуста обичъ.

А времето ^{тѣ} вѣрчи, не го е грижа
Кому тежи, нито кому е леко, —
То неусетно челото на Бойка
Приведе и надъ тъмния му погледъ
Дълбока сянка на тъга заметна.
Не беше вече онзи Бойко той,
На всички драгъ, — седенките безъ него
Седенки що не биваха, нито
Хоро хорото. Никой не попита
Какво му е на младото сърце;